

Валер'ян Поліщук □ 3 книги «Мудрий слон»

Весною

Зеленим пухом дише ліс,
Пряде на сяйво хризоліти
(Розбіглися співучі діти).
Глухим дубам ніяк рудіти,
Коли під ними ряст поріс.
Зелені думи у беріз,
Зелені мрії ще прозорі
(Легенько дихають простори).
І навіть прості осоки
Сережки вивісили скрізь.

Колискова

*Реончикові**

Ой у Кота-вуркота
Відчинені ворота,
А ми підемо туди,
Назбираєм лободи.
Та й наварим кашеньки
Для малої пташеньки.
А та пташка немала

Чорну мушку спіймала.
Прилинь, пташенько, в вікно –
У хатині в нас тепло.
Тільки тихо ти ходи,
Дитиноньки не збуди.
Ой у Кота-вуркота
Відчинені ворота,
А ми підемо туди,
Та й наріжем рогози
І сплетемо кошичка
Для малого хлопчичка.
А ти, сину, баю-бай –
Потихеньку засипай.
Лю-лю, сину, спать,
Треба дужим виростать.

**Цей твір автор присвячує своєму сину Марку-Реону.*

Мати

Квочка мала чогось тільки одне курчатко. Зате хай попробує хто його зачепити!
Квок-квок-кер-квок; я тобі дам! На крила та й на голову.
Собака обходь далеко – бо видеру очі!.. Кіт мусить прокрадаться десь поза корчами.
Коли ж квочка вгляне – то утікай, бо бою не витримаєш все одно...
Така-то мати!
Через те, що курчатко було одне, квочка дивилась за ним іще пильніше. Звісно – мати.
Хлопчина захотів зловити курчатко, щоб придивитись до нього, а то й побавитись ним.
Не підходь!.. Квок-квок-квок. Куд-ку-дак! Геть!..
Курчатко цяпає, під саму матір-квочку шиється, а та захищає його крилами, опустивши й
розправивши їх донизу, наче землю кривими ножами ріже, захищається. Заховалась за
корч і ходить круг дитини з войовничим виглядом.
Хлопчик присідає, простягає руку, але раптом одскакує, бо квочка кинулась – і рука
подряпана до крові.
Підожди, я ж тебе! – думає хлопець і хватає квочку так, що з неї пір'я летить... Та
видерлась і кинулась на захист свого дитинятки... Вона про себе не дбає.
Той пригинається, от-от кинеться на курку з курчам, а квочка гордо і розгнівано піднімає
голову... Поки жива – не віддам!
Хлопчик знову кинувся, квочка аж покотилась від удару, але, схопившись, вилетіла на

голову та й почала клювати й бити ногами і крилами свого супротивника...

Розлютувались обоє. Тепер уже не курча було цікаве, а хотілось помститися... Поки хлопчина міркував, квочка знову взяла під захист курчатко і, розправивши крила, керкала і квочала то з погрозою, то заспокоюючи. Крилами, мов руками, хотіла обняти дитиня, щоб не цяпало.

«За що ж я її б'ю, - подумав хлопець на хвилину, - я курча хотів узяти. Але ж мама завше не дає мене скривдити... Навіть таткові не дає».

Потім постояв іще трохи й пішов...

За кілька хвилин повернувся в садок і кинув квочці жменю пшона.

Така-то мати.